

Variatsioonid inglise rokokoo aegsetest toolidest. Neid valmistatakse jätkuvalt juba 300 aastat.

Antiik? Antiik!

Vanaaegne mööbel aitab kujundada omanäolisi ja ainukordseid interjööre. Kuidas tunda ära ehedaid pärleid ja kaitsta end labaste võltsingute eest on küsimus, millega vanamööbli ostjad vältimatult kokku puutuvad.

Tekst **Mati Raal, EKA õppejõud**
Fotod **Meeli Küttim**

Antiigihuvilisel kodukujundajal ei ole tavaliselt eksperti käepärast ja nii tuleb end ise teemast läbi närida. Esimene võimalus on sirvida interneti müügikuulutusi. Turunduse nipid on müüjatel selged, sest kogu pakutav kaup on väga vana, antiikne, mõisaegne, ja kui kaupmehi uskuda, võib endale osta kas või rokokoo televiisorilaua.

Järgmine käik on ilmselt vanavarapoodidesse ja antiigiaitadesse, nagu armastavad end kutsuda peamiselt vanamööblit

müüvad poed. Nimetus on tegelikult sobiv, sest nii nagu aidast võib leida head ja paremat, on nendegi sortiment lai. Kui hinnasilte võrrelda, ei saa teinekord aru, miks välimusest sarnaste esemete hind võib kordades erineda. Mis toimub vanamööbliturul? Mis on tõeline antiik ja mis nagu antiik?

Mis meil saada on?

1919. aastal Eestimaa mõisad riigistati ja enamik mõisnike lahkus. Kodune vara lubati kaasa võtta, kuid on ilmne, et

ligi tuhande mõisahoone kümnete tubade mööblit ei jõudnud keegi ära vedada. Hinnanguliselt jäi maha 20 000–40 000 mööblieset, nii umbes paarisaja mõisaruumi jagu. Mis mööbel neist aegadest antiigiturul ringleb? Peale Tallinna Raekoja pingistiku ja ühe kirjutuskapi Rakvere Linnamuuseumis Eestis ehtsat gooti stiilis mööblit ei ole. Ka õiget renessansiaegset mööblit ei ole, välja arvatud mõned fragmendid endisest Niguliste kiriku pingistikust ja üks intarsiatehnikas kaunistatud kapp Rakvere Linnamuuseumis.